

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 4-A DIN POST

(a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)

(Vindecarea fiului lunatic)

(Predica de pe munte – Fericirile)

SF. CUV. IOAN SCĂRARUL;
SF. EUVULA, MAMA SF. PANTELIMON

Mântuitorul vindecă un posedat, un om a cărui voință era ținută să nu lucreze normal, adică era surd la cele care i se transmiteau ca fiind bune și mut la cele pe care trebuia să le mărturisească. Un scurt dialog între tatăl celui posedat și Mântuitorul ne atrage atenția asupra unor aspecte esențiale. Tatăl îndurerat își adusese fiul la Apostoli. Același tată cade în genunchi la Mântuitorul cu multă nădejde, zicând: „de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi.” (Marcu 9, 22) Și Mântuitorul are multă milă, încredințându-l pe el și pe noi, cei de astăzi, „de poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede.” (Marcu 9, 23)

La aceste cuvinte, tatăl a strigat: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.” (Marcu 9, 24) Iar Apostolii primesc de la Mântuitorul un răspuns: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.” (Marcu 9, 29)

Prin aceste cuvinte, Mântuitorul ne arată că avem toate armele de a-l îndepărta pe demon și de a-i curma elanul, de a-i frânge puterea demonică și de a nu-l accepta în mintea și inimile noastre. Dar trebuie să luptăm, căci suntem mai puternici decât demonul. Fără voința noastră, diavolul nu face nimic. Până la urmă, iese cu post și rugăciune, pleacă rușinat și noi trebuie să facem în așa fel încât să nu mai aibă unde să se întoarcă.

Când omul săvârșește păcatul, devine gol de Dumnezeu, iar prin virtute se umple de har divin. Rugăciunea și postul sunt armele cu care putem sta tari împotriva loviturilor demonice. Așadar rugăciunea, unită cu milostenia și postul, înalță sufletul la Dumnezeu.

RUGĂCIUNEA ȘI POSTUL SUNT ARMELE CREȘTINULUI

Duminica a 4-a din Postul Păresimilor, numită și a Sfântului Ioan Scărarul, ne oferă binecuvântate merinde spre întărire pentru a ne călăuzi pașii mai departe și a ne lumina mintea spre cele care se cuvin a împlini în săptămânile ce urmează.

Scara Raiului sau Scara Sfântului Ioan Scărarul este o scriere gândită în 30 de capitole, fiecare capitol constituind un îndemn, un sfat, o încercare de ridicare din starea de păcat, o treaptă în urcușul duhovnicesc prin câștigarea unei virtuți, prin săvârșirea binelui, o depărtare de patimi și un pas spre desăvârșire.

Postul joacă un rol deosebit în viața creștinului. Au postit, smerindu-și sufletele, Moise, Noe, Ilie, Estera, Iudita, Iov și cei trei tineri din Babilon. Au postit Sfântul Ioan Botezătorul și Mântuitorul înaintea începerii misiunii.

Isaia spune: „Nu știți voi postul care Îmi place? - zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe

cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga și Domnul te va auzi.” (Isaia 58, 6-9) Prorocul Isaia, prin aceste cuvinte, critică într-un fel formalismul.

Postul i-a făcut puternici pe profeți, a deschis mințile înțelepților, a fost din totdeauna apropiat al sobrietății și castității și lucrător neobosit al tuturor celor bune. Postul este renunțare, jertfă, exercițiu duhovnicesc. Este un act de cinstire a lui Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare spune despre post că este tovarăș credincios al timpului, care îndepărtează ispitele. Așadar, postul este de instituire divină.

Părintele Dinu

SFINȚIREA RACLEI SFINTEI CUVIOASE OLIMPIADA

**Astăzi, duminică, 30 martie 2025,
Dumnezeiasca Liturghie și sfințirea raclei
Sfintei Cuvioase Olimpiada va fi săvârșită
de Preacucernicul Părinte
Dumitru Ștefănescu, Consilier eparhial,
în calitate de delegat
al Preafericitului Părinte Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.**

Sfinții sunt și prietenii noștri și împreună-rugători cu noi la tronul Sfintei Treimi. O prietenie care ne onorează, o prietenie care ne luminează și ne șlefuieste duhovnicește și pe noi. Sfinții dau multe semne că sunt lângă noi, iar legătura noastră cu ei este permanentă și vie.

Nu întâmplător „zestrea” de sfinte moaște a Bisericii Șerban Vodă a crescut an de an. Sfintei Tecla, prima muceniță și cea întocmai cu Apostolii, i s-a adăugat din toamna anului 2024 Cuv. Olimpiada, diaconița Sf. Ioan Gură de Aur. O femeie cu trup firav și neputințe firești, care-și va pune averea și pe ea însăși în slujba și lucrarea Bisericii. Sfintele sale moaște au fost dăruite nouă de către Preacuviosul Părinte Ieromonah Ștefan Simion, egumenul Schitului Sf. Proroc Ilie din Rignano Flaminio, Italia.

În Biserica primară apare instituția diaconițelor, ca ordin inferior al clerului. Aveau sarcina de a catehiza femeile înainte de Botez, participau la botezul lor și ajutau la Mirungere; aveau grijă de văduve și femeile sărmane și se implicau în toate activitățile filantropice ale Bisericii. Instituția diaconițelor a durat până în secolul al IX-lea, când aceasta dispăre. Trei diaconițe sunt pomenite în calendarul ortodox: Mucenița Tatiana (12 ianuarie), Sf. Febe (3 septembrie) și Cuv. Olimpiada (25 iulie).

Viața Cuvioasei Olimpiada

S-a născut probabil între anii 361 și 368, în Constantinopol, într-o familie de neam bun și cu multe avuții. Tatăl său, senatorul Seleucos, și mama sa, Olimpiada, pleacă repede la Domnul. Orfana găsește adăpost și îngrijire în casa rudei sale Procopie, guvernator al Constantinopolului.

Înteaptă și virtuoasă, primește o educație aleasă și cunoaște oameni sfinți ai Bisericii precum Sf. Grigorie Teologul sau Grigorie de Nyssa, dar și pe mulți alții. La o vârstă destul de fragedă este măritată cu Nebridios, prefectul Constantinopolului, care moare însă la puțin timp după nuntă.

Rămăsă văduvă, împăratul Teodosie intenționează să o mărite cu o rudenie a

sa, Elpidios, luând în considerare marile averi pe care le moștenise Olimpiada. Dar aceasta nu mai dorește să se căsătorească, ci vrea să-și închine viața lui Dumnezeu și slujirii Bisericii Sale. I se iau averile, ea însăși fiind pusă sub strictă supraveghere. Însă o scrisoare a Olimpiadei către împărat îl convinge pe acesta de buna credință și de năzuințele fetei și astfel este lăsată liberă și i se dau înapoi averile. Pe care ea va începe să le folosească pentru activitățile filantropice din Biserică, pentru săraci, bolnavi, ctitorire de mănăstiri pentru maici și multe altele.

Cuvioasa Olimpiada și Sfântul Ioan Gură de Aur

Olimpiada intră în rândul diaconițelor, iar când pe scaunul patriarhal al Constantinopolului va ajunge Sf. Ioan Gură de Aur, diaconița Olimpiada va fi printre cei care îl sprijină cu toate puterile sale în reformele și misiunea sa. Sf. Ioan Gură de Aur avea mulți dușmani, mai ales la curtea imperială, care în final completează pentru răsturnarea din scaunul arhieresc și exilarea sa. Pe 20 iunie 404 Sfântul pleacă în exil, plâns de toți cei care i-au fost aproape, dar și de mulți credincioși. Lasă nu puțini prieteni în urma sa, pe care însă îi va întări trimițându-le scrisori din surghiun. Se păstrează 236 de scrisori din toată corespondența de o viață. Cele mai multe sunt scrise în perioada exilului său, între 20 iunie 404 și 14 septembrie 407, când trece la cele veșnice la Comana, în Pont.

Dintre scrisorile din exil, un loc deosebit îl au epistolele, în număr de 17, pe care le-a adresat credincioasei diaconițe Olimpiada. Aceasta s-a aflat printre cei care au continuat să îl susțină la Constantinopol și după plecarea sa.

Pentru că un incendiu a izbucnit la catedrala Sfânta Sofia, cuprinzând și o parte a palatului imperial, autoritățile au pus aceasta pe seama susținătorilor Sf. Ioan Hrisostomul și i-au pedepsit pe aceștia. Cuv. Olimpiada a fost și ea supusă anchetelor și condamnată la plata unei sume mari de bani.

Ultimii ani de viață ai Cuvioasei și minunile sale

Mai marii zilei însă o vor plecată din Constantinopol. Așadar și Cuv. Olimpiada este nevoită să ia calea surghiunului, locul de exil fiind Nicomidia. Aici, la nici un an după moartea iubitului său Părinte duhovnicesc, Sf. Ioan Gură de Aur, este chemată și ea la Cer, la 25 iulie 408. Când încă trupul ei nu fusese pus în mormânt, îi apare în vis episcopului Nicomidiei și îi cere să o pună într-o răclă de lemn, să arunce răcla în mare, iar pe ce mal va ajunge aceasta, locuitorii să o îngroape acolo. Răcla se pare că a ajuns la Briktoi, aproape de Constantinopol. Creștinii au cunoscut că acestea sunt de la Dumnezeu, au luat moaștele și le-au așezat în biserica închinată Sf. Ap. Toma, unde au început să facă multe minuni și vindecări.

În timpul unei invazii a perșilor (între 616 și 620), deși biserica a fost arsă, moaștele cuvioasei s-au aflat întregi. Perșii le-au aruncat în mare, iar apele s-au înroșit de sânge. Creștinii iarăși au cules din mare sfintele moaște, din care curgea sânge. Auzind de minune, Patriarhul Serghie (610-638) a luat moaștele și le-a mutat la Constantinopol, depunându-le cu evlavie în mănăstirea de maici ctitorită de Sfânta Olimpiada.

Pentru viața ei sfântă, a fost canonizată de Biserică în anul 440, deci la puțin peste 30 de ani de la trecerea sa la veșnicie. ✕

CUVÂNT DE BUN RĂMAS

**Zilele acestea sfârșesc
perioada de slujire ca paroh.
Este un moment important pentru mine
și pentru că se apropie această ultimă zi
de activitate în instituția pe care
am slujit-o cu devotament atâția ani,
acesta este mesajul meu de rămas bun.
Mă retrag la pensie demn și cu capul sus.**

Mulțumesc lui Dumnezeu care m-a socotit credincios și m-a pus să-l slujesc. Cred că m-a binecuvântat cu slujirea în folosul Bisericii și a neamului meu: în părțile Muscelului 7 ani și în parohia Șerban Vodă 33 de ani. 40 de ani de preoție, în care m-am străduit să săvârșesc cele bune. Nu singur, bineînțeles, ci cu cei care m-au înconjurat și care m-au slujit și socot că am făcut tot ce am putut. Am fost sprijinit în această slujire de soția mea, căreia îi mulțumesc într-un mod cu totul deosebit. De fapt și ea și-a împlinit chemarea alături de mine, căci nimic nu este întâmplător în viața preotului, totul este providențial. Mi-a crescut în mod exemplar copiii și nepoții după rânduielile străbune, păstrate cu sfințenie în familia noastră, lăsând societății copii bine pregătiți, cu frică de Dumnezeu și rușine de oameni, chiar dacă nu întotdeauna au fost înțeleși, dar de, sunt cruci și cruci de purtat în această viață.

Mi-a fost dragă slujirea Bisericii și a oamenilor, iar preoția este cea mai teribilă durere și cea mai profundă bucurie. Este sublimă, sfântă, înfricoșată și plină de răspunderi pentru că este slujirea lui Hristos, iar frumusețea ei vine de la Întemeietorul ei, „Dumnezeul cerului și al pământului”, Cel care a rânduit așezarea unor persoane alese ca mijlocitori între El și oile Sale cele cuvântătoare. Este o demnitate mai mare decât a îngerilor, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, prin mâinile sale de țărână se revarsă harul Duhului Sfânt, iată în ce mare cinste l-a pus Dumnezeu pe preot pentru a fi „lumină lumii și sare pământului” (Matei 5, 13-14).

Citim în Scriptură „Vreme este să te naști și vreme este să mori”, vreme este să lucrezi și, zic eu, și vreme este și să te pensionezi, să stai în liniște, să te ocupi de copii, de grădină, de sufletul tău, de scris, de lăsat o carte cu nume, cu experiențele tale duhovnicești. Și pensia este un dar de la Dumnezeu, la care nu se gândesc și pe care nu o mai apucă mulți, de aceea este important să-I mulțumești lui Dumnezeu că ai ajuns și la pensie.

Am scris împreună pagini de eroism duhovnicesc, am făcut pași pe nisipul veșniciei. Am călătorit mult împreună pe urmele sfinților și am dat bună mărturie despre frumusețea Ortodoxiei. Am cunoscut oameni de la care am învățat multe. Pe mulți dintre ei îi păstrez în suflet, chiar dacă unii dintre ei s-au mutat la cele veșnice.

Doresc să-mi cer iertare pentru toate greșelile de la începutul activității mele, de la mijloc și de la final. Dacă voi fi rănit pe cineva în timpul activității mele pastorale, dacă voi fi jignit prin sfaturi sau îndemnuri, vă rog să mă iertați. Am căutat să găsesc pentru fiecare loc în inima mea, ca să putem fi împreună în raiul desfătării lui Dumnezeu. Am avut răbdare, uneori peste limitele mele, doar ca să nu pierd pe cineva. Cât am reușit nu știu, Dumnezeu știe, dar am simțit întotdeauna harul Său asupra mea și n-am fost nepăsător, căci noi, preoții, prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem, căci el, harul lui Dumnezeu, pe cele neputincioase le vindecă, pe cele cu lipsuri le împlinește.

Mulțumesc colegilor preoți din topopiat, colegilor preoți din biserică, Consiliului și Comitetului Parohial. Las în grija urmașilor mei o biserică vie, un cor de renume, Corala Dominus și un ziar absolut necesar pentru buna desfășurare a activității misionare, o adevărată pagină de istorie. De asemenea, las o grădiniță

de copii, o cantină socială, un cămin de bătrâni, o casă de oaspeți, o capelă pictată după toate normele, având ca model bolta bisericii San Marco din Veneția; o casă pentru asistență socială donată de doamna Zenovia, pământurile din Mangalia, de 5.000 mp, și de la Munteni, Buzău, de 1 ha. Orice preot paroh are sarcina de a înmulți averea Bisericii ca să poată desfășura activitatea social-filantropică în instituția pe care o conduce.

Las în Altar pace, fără de care biserica nu-și poate desfășura normal activitatea. Și nu în ultimul rând las în grija preotului paroh pomelnicul citorilor.

Aș vrea să vă spun, iubiții mei, că am decis să rămân sub autoritatea Bisericii și să slujesc în mod limitat cu darurile pe care Dumnezeu mi le-a dăruit în măsura în care Biserica, conducerea ei, frățietatea colegilor și credincioșii au nevoie de mine.

Voi continua să slujesc oriunde voi fi chemat, atât timp cât viața mea personală nu se prăbușește cu totul și credința dreaptă nu se smintește. Mă simt în plină formă și am în plan câteva activități minunate. Voi rămâne prezent în ziarul bisericii, slujitor prin cuvânt însuflețit, genunchii plecați în semn de smerenie și închinare pentru neamul românesc.

Cu prețuire sinceră și deosebită recunoștință vă închin o plecăciune profundă. ✿

Preot paroh Dinu Pompiliu

40 DE ANI DE SLUJIRE PASTORALĂ NEÎNTRERUPTĂ

Părintele Dinu Pompiliu de aproape 40 de ani păstorește suflete și zidește biserici. Alături de preoții coslujitori și de cei care i-au înțeles rostul și intențiile, preotul paroh Dinu a schimbat din temelii viața a două parohii și a chemat pe oameni să-l urmeze lui Hristos.

Preoția este chemare și jertfă, este iubire de Dumnezeu și milă de semenii, este muncă fără sfârșit și participare la bucuriile și mai ales durerile și neputințele fiilor tăi duhovnicești.

Presărată cu multe ispite, atât pentru lucrarea misionară cât și pentru viața de familie și personală, activitatea preotului este imposibilă fără credință nețărmurată, răbdare infinită și iubire de oameni până la cer.

Astăzi, preotul paroh Dinu Pompiliu încheie aproape 40 de ani de activitate și face un pas înapoi, lăsând parohia pe mâinile altui preot, mai tânăr, dar plin de râvnă de a duce mai departe misiunea părintelui Dinu. Face, firește, un pas înapoi, căci pensionarea ne pune în fața unui bilanț al celor îndeplinite, cu ajutorul bunului Dumnezeu, dar ne și face să rescriem, pe baza experienței dobândite, rostul anilor următori și punerea talanților dăruieți cu osebire în lucrarea de mântuire a sufletului nostru și a celorlalți.

Preoția nu este serviciu, nu este funcție, e trăire în Dumnezeu, este taină și har. Cu multe greutăți, cu multe ispite. Dar când este făcută cu un adânc de smerenie și cu dăruire totală lui Dumnezeu, ea devine slujire sfântă în folosul semenilor.

Anii pe care oamenii îi petrec lângă un preot dedicat sunt ani bogați în ocrotirea lui Dumnezeu, ani de lumină, în care pășim pe calea îngustă a mântuirii. Ani binecuvântați, în care creștem duhovnicește și înfruntăm creștinește nevoile și provocările vieții.

Doar câteva cuvinte despre părintele Dinu Pompiliu. S-a născut pe 14 martie 1958 într-o familie harnică și credincioasă din Negrești, Argeș, fiind primul dintre cei trei copii ai lui Valerian și ai Elenei Dinu. A urmat școala primară și gimnazială în satul natal, apoi Seminarul Teologic Ortodox din București, de la Măn. Radu Vodă, și din anul 1980, cursurile Institutului Teologic Ortodox de grad universitar din București, pe care îl absolvă în anul 1984 cu lucrarea de licență: „Cunoașterea lui Dumnezeu”.

Se căsătorește în anul 1980 cu Dinu Lolica, cu care are 3 fete: Emanuela, Elena și Irina. O familie frumoasă, cu principii și valori. Doamna preoteasă a fost permanent suportul moral al părintelui și ajutor în tot ceea ce îndeplinea în misiunea sa.

În anul 1985, luna noiembrie, a fost hirotonit preot de către P.S. Roman Ialomițeanul și numit paroh la parohia Glâmbocelu, comuna Bogați. Aici, în vremuri grele, reface biserica parohială.

Urmează aproape simultan cursurile a două școli doctorale: la Institutului de psihologie și filosofie „C-tin Rădulescu Motru” din București, obținând titlul de doctor în Filosofie acordat de către Academia Română pentru teza: „Rațiune, credință și mistică în concepția lui Mircea Florian”; și la Facultatea de Teologie Ortodoxă a Universității Ovidius din Constanța, obținând titlu de doctor în teologie cu teza: „Răspuns ortodox la provocările postmoderniste”.

În noiembrie 1992 va fi numit preot la Parohia Șerban Vodă. Visul părintelui: o nouă biserică. În 2001 încep lucrările de rezidire a bisericii, urmează apoi capela și așezământul social. După ani mulți și grei,

cu obstacole aproape de netrecut, în anul 2017 va fi sfințită „biserica lacrimilor” de către PF Patriarh Daniel, împreună cu un sobor de preoți.

Între anii 2002 și 2014 părintele Dinu a fost protoiereu la Protoieria III Capitală, unde a reabilitat imobilul Protoieriei din Str. Doamnei nr. 20 și a întărit viața parohiilor din Protoierie, sprijinindu-i pe preoți în misiunea lor. Din anul 2000, părintele Dinu, împreună cu preoți și credincioși cărora le-a fost un neprețuit ghid, a început pelerinaje în Țara Sfântă. În anul 2008, cu binecuvântarea PF Părinte Patriarh Daniel, înființează Agenția de turism Basilica Travel a Protoieriei III Capitală, azi cunoscută și recunoscută în țară și străinătate.

Din anul 2013 este numit Consilier Patriarhal, iar apoi, în anul 2015, transferat la Trinitas TV, încredințându-i-se emisiunea „Misiune și Comuniune”, realizând într-un an peste 60 de filme, în special despre viața și credința românilor din diaspora.

Cu timp și fără timp, părintele Dinu a fost alături de enoriașii săi, povătuindu-i, mângâindu-i, ajutându-i. A zidit lăcașuri, dar și suflete. A unit comunitatea și a făcut-o vie și lucrătoare. Multe greutăți sunt în conducerea unei asemenea parohii ca Șerban Vodă. Dacă nu ai răbdare, putere de luptă, credință tare în Dumnezeu și spirit eroic de sacrificiu, este o iluzie să crezi că vei putea, cu izbândă pentru Hristos, să păstorești o asemenea comunitate parohială.

La ceas aniversar, nouă, tuturor, preoți și credincioși, datori suntem să-i mulțumim părintelui Dinu Pompiliu, cu recunoștință și dragoste, pentru tot ceea ce a împlinit aici. Rămâne în continuare alături de noi, de sprijinul și cunoștințele sale vor beneficia mai departe noul preot paroh și ceilalți preoți coslujitori. Iar noi, credincioșii, credem că Dumnezeu i-a îngăduit o perioadă în care să fie mai aproape de suflete decât de construcții, căci de experiența sa duhovnicească au în primul rând nevoie oamenii, mai ales acum, în vremuri tulburi și grele.

***Să ne trăiți părinte drag,
întru mulți și rodnici ani!***

Maria Buleu, teolog

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 MARTIE - 6 APRILIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 02.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Canonului Mare
Vineri 04.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 05.04	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți Citirea Sărindarelor
Duminică 06.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) - Utrenia, Sf. Liturghie